

ÁHUGAVERDIR JAZZ-SNAPSIR FRÁ ARNOLDI OG MANNING

Arnold Ludvig og bólkur hansara eru úti við nýggjari útgávu. Talan er um sera fjølbroyttan og rútmiskan jazz, har Arnold og bassurin hava leiklutin sum sterka bindiliðið millum ymisku ljóðførini



SIGURJÓN EINARSON

IKringvarpinum er ikki loyvt at drekka snaps. Umborð á Atlantic verður ókeypis snapsurin avtíkin 1. september. Og til bar ikki at siga, at tað var langt millum snapsirnar, tá seinasti Geytin var á skránni, tí har var snøgt sagt eingin snapsur, sambært Høgna Djurhuus.

Tað er eisini langt millum snapsirnar, tá tað kemur til jazz-tónleik í Føroyum. Tað koma snøgt sagt ikki eins nógvar jazz-útgávur út nú, eins og fyri nøkrum fáum árum síðani. Tó eru nakrar jazz-útgávur komnar út seinastu tíðina, so vónandi ber hetta boð um, at jazzurin er á veg fram aftur her í Føroyum.

Ein av teimum, ið roynir at gera sín part hesum viðvíkjandi, er Arnold Ludvig. Arnhold hevur savnað sær manninguttan fyri landoddarnar til bólkin sín, ið nevnist Arnold Ludvig Sextet. Tað eru blivnar til tvær útgávur, har fyrra kallast Voyages, sum kom út í 2013, meðan nýggja útgávan kallast Iceland.

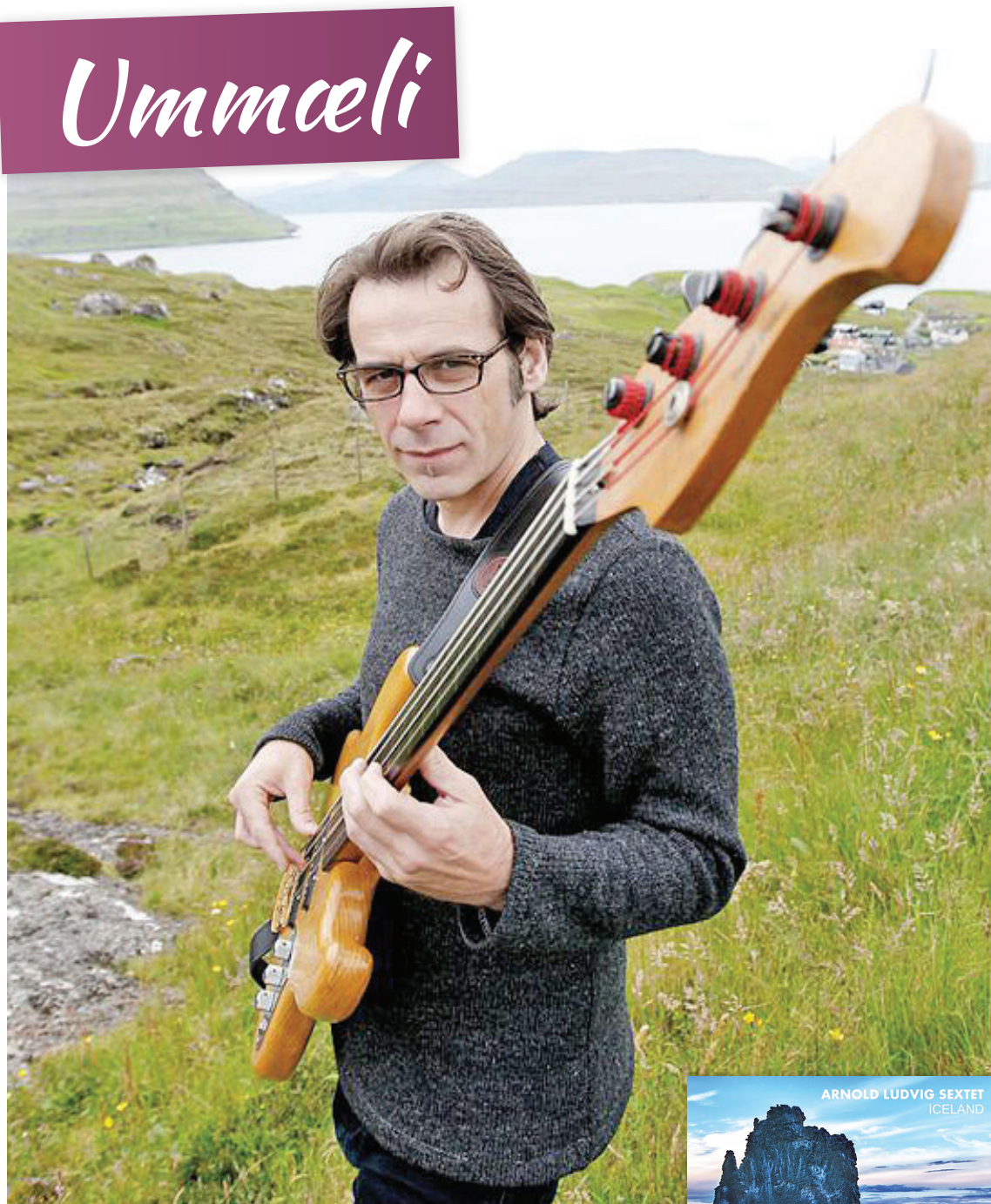
Arnold er sannur úrmælingur á bass-gittaranum, tí er tað ikki neyðugt at koma so nóg inn á hansara yrkisleið – vit bæði vita og kenna væl, hvat Arnold Ludvig stendur fyri, tá tað kemur til tónleik.

Umframt seg sjálvan hevur Arnold funnið sær nakrar heilt spennandi og rútmiskar tónleikarar til sína sextett, sum borðreiðir við einum slagi av rútmiskum jazz-tónleiki. Talan er um ein sera altjóðan bólkin, har flestu limirnir hava uppruna í londum sum Fraklandi, Togo, Montenegro og Italia, men har øll nú búgva í Danmark.

Fjølbroytt útgáva

Fløgan eitur, sum áður sagt, Iceland, men tað er bert í smáum brotum og einkultum sangum, eg hoyri Ísland í ljóðmyndini (ella soleiðis, eg nú einaferð setti í samband við mína fatan av Íslandi). Tað er ikki fyrr enn í tittullagnum »Iceland«

Ummæli



MYND: ÁLVUR HARALDSEN

og seinni eisini í »Tough Goin'«, at eg veruliga kenni tað so, at her er tað dramatiska og stórsliga landslagið í Íslandi tikið við. Her hoyrir ein geysir, stórar fossar og gosfjöll. Heldur er fløgan meira at kenna sum ein tónleikarundferð í fleiri ymiskum londum og stöðum, eitt nú Kuba, meðan í lagnum »Port of Thor« fáa vit eina keltiska ljóðmynd (Lagið var eisini at finna útgávuni frá 2013, men á nýggju fløguni er ein longri útgáva gjørd).

Hetta skal ikki skiljast sum kritikkur, men ein verður kanska

eitt sindur ørkymlaður, tá ein lesur Iceland á plátuhúsanum og heldur, at hetta nokk er eins dramatiskur tónleikur, og íslenska landslagið er tað, tí tað er tað ikki heilt. Men hinvegin, so hevur Arnold Ludvig kanska fingið íblástur til hesa útgávuna frá síni tíð í Íslandi, so er tað ein heilt onnur søga.

Tónleikinum sjálvum bilar einki. Hetta er frálíkur og sera fjølbroyttur jazz-tónleikur, ið til tíðir er bleytur lounge-tónleikur, men so eisini hevur dramatiskar tónar, umframt góðar solo-framførslur

Arnold er sterka bindiliðið

Jazzur er nú einaferð jazzur. Júst hesin tónleikastíllur skal ikki bindast alt ov nógvi niður og setast í bás. Jazzurin eigur at hava frælsi til at verða tulkað á ymiskar mátar og geva einkulta liminum loyvi at spæla ófyrirreikandi einspæl.

Hetta hoyrist eisini á fløguni, men altíð er tað við Arnoldi í bakgrundini og sum eitt bindilið millum ymisku ljóðførini. Beinavegin í fyrsta lagnum hoyra vit, at tað er bassurin, ið er berandi eindin fyri øll lögini, har hann, eins og ein dirigentur, sveiggjar við sínum taktstavi og heldur skil á.

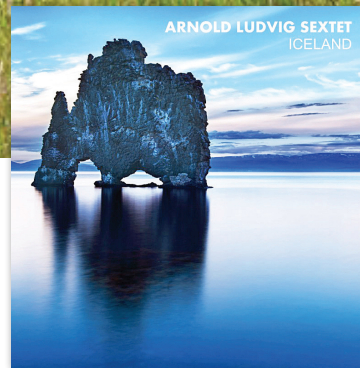
Alain Apaloo, upprunaliga frá Togo, er ein finur gittarleikari, ið – saman við Arnoldi – veruliga fær vist síni kynstur í »Tough Goin'«. Sjálvur vildi eg ynskt, at ein slapp at hoyra meira av hesum. Samanspælið og báðar solo-framførslurnar í sanginum hóvar mær sera væl. Arnold heldur seg í bakgrundini fyri tað mesta, har hann heldur saman upp á tað heila, men tianbetur kemur hann eisini fram í ljósmála í smáum brotum, og tað hevur hann uppiborið.

Árini uttanlands hava so avgjørt givið Arnoldi nóg, tá tað kemur til hansara bass-ljóð og hugburðin til jazz-tónleikin. Tíðin í Plúmm lærði hann at grulva tónleikaliga, men nú er hann blivin meira royndur, har tað virkar til, at hann veit, hvat hann vil.

Arnold heldur seg kanska meira í bakgrundini við taktstavinum og gevur øðrum møguleikan at traðka fram, ið riggar sera væl til júst hesa útgávuna. Tó vildi eg ynskt at hoyrt Arnold sveiggjað meira við øksini enn taktstavinum, men hetta kundi hann so passandi gjørt saman við gittaranum hjá Alain Apaloo í einari komandi útgávu.

Vónandi verður tað ikki langt millum snapsirnar, at vit sleppa at hoyra meira til sextettina hjá Arnoldi, tí her finnst fleiri góðir jazz-snapsir á hesari nýggju útgávu.

Iceland fær fyra stjørnur út av fimm.



frá einstøku limunum í bólkinum. Serliga áhugavert er einspælið í lagnum »Tough Goin'«, har fyrst elgittarin verður sleptur leysur, men har Arnold síðani eisini trínur fram úr bakgrundini við bassinum, ið er blivin heilt psykedeliskur. Sera frískligt!